

Pasišaukęs mokinius, Jėzus prabilo: „Jūs žinote, kad tie, kurie laikomi tautų valdovais, engia jas ir jų didžiūnai rodo joms savo galią. Tarp jūsų yra ne taip! Kas norėtų tapti didžiausias iš jūsų, tebus jūsų tarnas, ir kas panorėtų būti pirmas tarp jūsų, tebus visų vergas. Juk ir Žmogaus Sūnus atėjo ne kad jam tarnautų, bet pats tarnauti ir savo gyvybės atiduoti kaip išpirkos už daugelį“.

Morkaus 10, 42–45

Po pokalbio su dviem mokiniais Jėzus kreipiasi į visus savo mokinius. Jokūbas ir Jonas atskleidė, kokiais lūkesčiais gyveno dauguma. Iš tiesų sekti Jėzų jiems galbūt pasirodė panašu į dalyvavimą politinėje partijoje. Neva, jeigu būsiu ištikimas partijos tikslams, vieną dieną laimėsime rinkimus, nes labai daug liaudies mus palaiko, ir tuomet Jėzus, Izraelio Mesijas, dalyvų ministrų portfelius. Reikia tikėtis, kad ne visi taip manė, bet įsivaizduoju, kad tokių minčių buvo... Turime pripažinti, kad Jėzus irgi ėjo į šlovę, jis apie tai žinojo, ir nieko negarbingo čia nėra. Laiške Filipiečiams Paulius sako: Jis, turėdamas Dievo pavidalą <...> apiplėšė pats save, priimdamas tarno pavidalą <...> todėl ir Dievas jį išaukštino ir padovanojo jam vardą, kilniausią iš visų vardų (Fil 2, 6–9). Galų gale mes matome Jėzų kaip esantį absoliučioje šlovėje, iš visų labiausiai išaukštintą, tačiau į tą šlovę jis ėjo visiškai kitaip nei mums žinomi garsūs pasaulio žmonės.

Apaštalas Paulius sako: O taip! Aš iš tikrųjų visa laikau nuostoliu, palyginti su Kristaus Jėzaus, mano Viešpaties, pažinimo didybe. Dėl jo aš ryžausi visko netekti ir viską laikau sąšlavomis, kad tik laimėčiau Kristų ir būčiau jame < ...> tik viena tikra: pamiršęs, kas už manęs, aš veržiuosi pirmyn, į tikslą, siekiu laimikio aukštybėse, prie kurio Dievas kviečia Kristuje Jėzuje (Fil 3, 7–8, 13–14).

Apaštalo svarstymas tarsi labai tinka mūsų temai. Atrodo, jam čia nieko nebereikia, tačiau jis šiame pasaulyje stengiasi. Atrodo, kad Kristus yra visų svarbiausia, tačiau jį taip pat įkvepia, skatina ir laimikis aukštybėse. Apskritai vis dėlto turime matyti, kad Kristaus šlovė, kurioje taip norėjo būti Jonas ir Jokūbas, yra gera priežastis palikti laikinuosius dalykus, tačiau toje šlovėje reikia ieškoti ne asmeninio išsiauksinimo virš kitų, bet galutinio džiaugsmo.

Reikia sutikti, kad šlovė priklauso nuo ištikimybės ir tarnavimo. Jeigu esu lojalus žmonės darbuotojas ir tarnauju daugiau, negu iš manęs yra reikalaujama, tai bus pastebėta ir greičiausiai atlyginta, o po kiek laiko turbūt būsiu paaukštintas, gausiu didesnių įgaliojimų.

Po krikšto Jėzų Dvasia nuvedė į dykumą, kurioje jis buvo mėginamas. Tačiau iš Jėzus buvo mėginimas ne pažiūrėti, kiek jis gali išverti, o išbandyti jo lojalumą. Siūlydamas ir vieną ir kitą dalyką, šėtonas išsiduoda. Rodydamas pasaulio karalystes ir jų didybę jis sako: Visa tai aš tau atiduosiu, jei parpuolęs pagarbinsi mane (Mt 4, 9). Jėzus tuomet galėjo įgyti pasaulinę šlovę – be kančios, be paniekinimo, be kryžiaus ir, manau, žmonės jį garbintų, kaip ir dabar daug pasaulio kultūrų garbina tam tikrus žmones.

Ne šlovės blizgesys ir ne šlovės kvapas Jėzui svarbiausia, todėl jis mokydamas mokinius kalba ne teorijomis, o savo iš savo paties patirties, tik patvirtindamas, kad tai, ko jis moko iš tikrųjų, veikia, taip iš tikrųjų yra kilniau ir Dievas tokių dalykų nepamiršta, nes toks Jo būdas.

Ar mums rūpi šlovė? Realiai daugumai tai per toli, todėl lieka už mūsų mąstymo ribų. Tačiau tuo pačiu yra teisinga sakyti, kad mums rūpi, ką apie mus galvoja kiti žmonės, kaip jie vertina mūsų darbus, tai, ką sugebame įgyti. Mes nesiekiamo įtakingų žmonių šlovės, bet ne pro šalį būtų pasiekti bent „vidutinę“ šlovę.

Jėzaus pavyzdys yra ne rinkti, ne gauti ir ne turėti, o tarnauti ir duoti. Šlovingasis Kristus mus kviečia eiti jo pramintu šlovinguoju keliu, tarnaujant vienas kitam ir žmonėms, kurie gyvena pražūčiai, dalijant save, aukojant kažką iš savęs, kad kitas žmogus taip pat pasuktų Kristaus keliu. Pagrindinė mintis čia ta, kad vieta Jėzaus šlovėje bus skirta tiems tikintiesiems, kurie sekdami Jėzaus pavyzdžiu tarnauja žmonių išgelbėjimui.

Labai norisi, kad tikinčiųjų bendruomenė būtų arčiau Dievo šlovės. Ne tam, kad būtų prieš ką pasigirti, ne tam, kad kiti pastebėtų ir gerai kalbėtų, bet kad krikščionys įgyvendintų Dievo tikslus, kuriuos Jis nori per mus įvykdyti, kai mes gyvename šiais laikais, kai pasaulis yra toks pražuvęs.

Pagalvokime, kaip gera būtų būti bendruomene, kuri yra Dievo garbei palaiminta gausių vaisių ir pasirengusi sutikti Jėzų Kristų.